

Meer CO₂-uitstoot in petroleumindustrie onvermijdelijk

In haar voortdurende zoektocht naar kwaliteitsverbetering, ontzwaelt de Nederlandse petroleumindustrie haar producten steeds verder. De milieubelasting door het verkeer verkleint hierdoor, maar ze zorgt wél voor een hogere CO₂-uitstoot bij de raffinage. Wat moet de industrie doen? En de regering?

De ministeries van Economische Zaken en VROM hebben zich nog niet definitief willen vastleggen aan de CO₂-emissieplafonds voor de industrie in de periode 2008-2012. In het geval dat Nederland de Kyoto-doelstellingen dreigt te missen, willen betrokken ministeries de kans behouden om dit plafond voor de industrie te verlagen. Over de eerste periode (2005-2007) heeft de Nederlandse industrie bijvoorbeeld een plafond van 112 miljoen ton (Mton) CO₂ toegewezen gekregen. Het aandeel van de olie-industrie in die periode is 13,6 Mton.

Voor de periode ná 2007 zou dit plafond dus kunnen veranderen. Achterliggende gedachte hiervan is dat de economie groeit en CO₂-uitstoot van andere sectoren (huishoudens, transport) dreigt te worden overschreden. Tegelijkertijd vraagt de industrie óók meer CO₂-rechten, omdat de vraag naar producten verder toeneemt.

De vraag naar aardolieproducten neemt de komende jaren in Nederland waarschijnlijk niet sterk toe, ondanks de groei van SUV-verkoop (Sports Utility Vehicle, terreinwagens) en het oneco-

nomische spitsrijden. Kan de olie-industrie niet met minder rechten toe? Nee, zegt de Vereniging Nederlandse Petroleumindustrie (VNPI). Integendeel: een toename van CO₂ in de petroleumindustrie is zelfs onvermijdelijk. Uit eigen initiatief ontzwaelt de petrochemische industrie haar producten steeds verder, hiertoe ook aangespoord door wetgeving vanuit Brussel. Er is immers

een gezamenlijk streven naar steeds schonere producten.

Door deze ontzweving verlaagt de petrochemische industrie de emissies voor de sector transport. Maar tegelijkertijd zorgt dit ontzwevingsproces ook voor meer CO₂-uitstoot tijdens de raffinage. Kortom: om verkeersemissies op een zo laag mogelijk peil te houden, heeft de petrochemische industrie ruimte

nodig in het industriële CO₂-plafond. Wat er na 2012 (het jaar dat het Kyoto-protocol afloopt) moet gebeuren? Daarover buigt de VNPI zich op dit moment, evenals nationale regeringen en betrokkenen. De klimaattop in Montreal, in december 2005, gaf ook een aanzet. De VNPI stelt wel: doelstellingen voor post-Kyotoperiode moeten kwalitatief zijn in plaats van kwantitatief. Gebruik maken van de beste technologie op het gebied van energiebesparing die beschikbaar is en het verder ontwikkelen van technologieën samen met landen als Amerika, China en India. Dat vinden wij belangrijker dan dat Europa in isolatie zou vasthouden aan een doelstelling als dertig procent minder CO₂-uitstoot in 2020.

Bronnen

¹ De Commissie Benchmarking bestaat uit een onafhankelijk voorzitter, twee vertegenwoordigers van het ministerie van EZ, twee vertegenwoordigers van het ministerie van VROM, twee van het Interprovinciaal overleg (IPO), één lid van VNO-NCW en één van elke aangesloten brancheorganisatie.

² Europese voorstellen zijn: de richtlijnen van het Europees Parlement (COD 2001/0245; laatste versie 2003/03/13) en volgens plannen van de commissie Vogtländer (RCV).

Benchmark convenant

De raffinaderijen van de leden van de VNPI hebben het benchmark convenant ondertekend. Het convenant is een gezamenlijk initiatief van de ministeries van Economische Zaken en VROM en de industrie. Het benchmark convenant stelt onder meer: de CO₂-uitstoot verminderen om de Kyoto-doelstelling te halen, maar dan voor de industrie geen energiebelasting of aanvullende maatregelen.

De VNPI ondersteunt een CO₂ emissiehandel, voor zover dat bijdraagt aan de invulling van Europese richtlijnen in verband met het Kyoto-protocol. Maar de VNPI vindt wel dat de deze afspraken verder moeten gaan dan CO₂ alleen. Mits er goede afspraken zijn over de

monitoring, moet het álle broeikasgassen omvatten. Dat systeem zou dan mondiaal ingevoerd moeten worden, in plaats van op Europees niveau. Het broeikas-effect is immers ook een mondiaal probleem en olieraffinage een internationale markt.

In het licht van het mondiale karakter van het broeikasprobleem, zou de vijftig-procentregeling daarom kunnen worden aangepast. Nu kan Nederland de opgelegde CO₂-reductie voor maximaal vijftig procent in het buitenland behalen. Maar vanwege de milieuefficiënte werkwijze van de Nederlandse industrie, zullen kosten voor CO₂-reductie in het buitenland behoorlijk lager zijn dan in Nederland.

VNPI over CO₂-handel

- De CO₂-rechten voor de Nederlandse industrie moeten niet dusdanig worden verlaagd dat de groei van de economie wordt belemmerd.
- Door wetgeving omtrent het ontzwavelen van petroleumindustriële producten zal de CO₂-uitstoot bij de raffinaderijen groter worden.
- Voor de periode ná 2012 moeten regels kwalitatief zijn, in plaats van kwantitatief.
- Beëindig de evenredige verdeling tussen binnen- en buitenland; buitenlandse besparing is goedkoper vanwege de efficiënte markt in Nederland.

Vereniging Nederlandse Petroleum Industrie

Postbus 29764
2502 LT Den Haag
+31 (0)70 338 23 64